

FRANKRIGS HANDELS- OG TOLDPOLITIK I HOVEDTRÆK UNDER OG EFTER VERDENSKRIGEN

Af J. C. Jørgensen

Før Verdenskrigen hvilede Frankrigs Told- og Handels-traktatpolitik væsentligst paa Méline-Toldloven af 11. Januar 1892, hvis Tarif var en Dobbelttarif med en Maximaltarif overfor Ikke-Traktatlande og en efter den nødvendige Beskyttelsesmargin nøje afvejet Minimumstarif, der helt eller delvis kunde indrømmes Traktatlande. Tariftraktater skulde ikke mere sluttes. Frankrig bød som Modydelse til andre Lande kun sin autonome Toldtarif, der omfattede alle Varer med Undtagelse af de toldfrie Raastoffer, paa hvilke der dog som forøvrigt paa de fleste andre Varer i Tilfælde af indirekte Indførsel hvilede Tillægsafgifter („surtaxe d'entrepôt et d'origine“). Til 1892-Loven var senere føjet enkelte Ændringer, navnlig ved Loven af 29. Marts 1910, der medførte en Skærpelse af Industritolden med en vidtgaaende Specialisering (møntet væsentlig paa U. S. A. og Tyskland). Gennemsnitlig regnedes den franske Toldbeskyttelse i 1914 at være c. 15 % af de indførte Varers Værdi.

Paa dette Lovgrundlag var det før Verdenskrigen lykkedes Frankrig at komme i Handelstraktatforhold til 62 Stater, hvoraf de 35 opnaaede fransk Minimaltarif for samtlige Varer. Kun overfor enkelte Lande som Rusland, Brasilien, Schweiz og Japan maatte Frankrig nedsætte eller binde Minimaltolden for enkelte Varer.

a) Handels- og Toldpolitiken under Verdenskrigen.

Under Verdenskrigen blev Frankrigs Handelspolitik selv-sagt dikteret af Krigens Krav og frembød det velkendte Billede med Ind- og Udførselsrestriktioner, Forbud mod Handel med

Fjenden, Valutakontrol, Rationering etc., Foranstaltninger, som tiltog i Omfang og Strenghed, alt som Kampen mod Fjenden skærpedes i Bitterhed og Intensitet. Ifølge Loven af 6. Maj 1916, som dannede Hovedgrundlaget for Forbudssystemet, be- myndigedes Regeringen saaledes til, saa længe Krigen varede, at forhøje Toldtarifens Satser. Denne Lov, der suspenderede Parlamentets Toldautonomi og indskrænkede dets Beføjelser til en almindelig Kontrol, blev Hovedhjørnestenen i de efterfølgende Aars Toldpolitik, idet Loven, som dog skulde forlænges fra Aar til Aar, gjaldt lige til 31. December 1922, altsaa langt længere end oprindelig paatænkt.

Som et Led i Handelspolitiken indgik ogsaa det inter- allierede økonomiske Samarbejde, der var tænkt som en Mod- vægt mod Centralmagternes „Mitteleuropa“-Planer, der befryg- tedes at ville skaffe disse Hegemoni paa det økonomiske Om- raade efter Krigen. Efter at være indledet i Begyndelsen af 1916 ved Udveksling af Synspunkter mellem den franske og britiske Handelsminister og forberedt ved en foreløbig Kon- ference fik Samarbejdet sin officielle Bekræftelse ved den i Juni s. A. i Paris afholdte „Conférence économique des Gou- vernements alliés“. I denne deltog Repræsentanter for Frankrig, Storbritannien, Belgien, Italien, Japan, Portugal, Rusland og Serbien, og dens Opgave begrænsede sig ikke til det umid- delbart foreliggende økonomiske Samarbejde under Krigen, men den skulde ogsaa fastlægge Retningslinierne for en permanent interallieret økonomisk Politik efter denne, som dog skulde indledes med en Rekonstruktionsperiode med midlertidige For- anstaltninger.

Under Rekonstruktionsperioden, hvis Varighed naturligvis ikke paa Forhaand kunde fastsættes, skulde der af Hensyn til de allieredes Handlefrihed ikke tilstaaes de fjendtlige Magter Mestbegunstigelsesstilling (jfr. senere Versailles-Fredstraktatens Art. 264 med ensidig Mestbegunstigelse for de allierede i Tyskland i 5 Aar), idet de allierede til Afhjælpning af de deraf flydende Ulemper gensidig skulde sikre hverandre Mar- keder til Erstatning. Ligeledes skulde de ved Særoverens- komster forbeholde hverandre deres naturlige Hjælpekilder, lige- som der til Beskyttelse mod Dumping og illoyal Konkurrence fra de fjendtlige Magters Side skulde kunne træffes særlige Foranstaltninger gennem Indførselsforbud eller anden effektiv Fremgangsmaade.

Med Hensyn til den permanente Ordning skulde de alli- erede „uden Ophold“ træffe Foranstaltninger til for Fremtiden

at frigøre sig for Afhængighed af de fjendtlige Lande med Hensyn til Raastoffer og vigtige Fabrikata. Dette skulde navnlig opnaas gennem Subventioner til de af Regeringerne ledede eller kontrollerede Foretagender; ved Begunstigelser til Fremme af tekniske og videnskabelige Undersøgelser; ved Told eller midlertidige Forbud eller ved en Kombination af disse Midler. Endvidere skulde den interallierede Vareudveksling fremmes ved Etablering af direkte og hurtige Forbindelser, Nedsættelse af Transporttakster og Udvikling af Post-, Telegraf- og andre Kommunikationsmidler etc.

Medens Resolutionen vedrørende Krigsperioden fik nogen Indflydelse, idet Frankrig maatte indføre visse Lempelser i sit Forbudssystem overfor de allierede, som forøvrigt ogsaa overfor de neutrale Stater, blev den størstiledede Plan om en interallieret Økonomi foreløbig udskudt, da de enkelte Lande var alt for optaget af Krigens Førelse til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, som var af sekundær Betydning i Forhold til den militære Sejr. Planen var der dog og gav sig enkelte Udslag. Saaledes blev der paa det franske Handelsministeriums Initiativ rettet Henvendelse saavel til Handelskamrene som til de store Industriassociationer og -syndikater med Hensyn til den fremtidige Toldpolitik, hvorunder Spørgsmaalet om en interallieret økonomisk Entente med en Arbejds- og Produktionsdeling. Denne Enquête førte imidlertid ikke til noget praktisk Resultat, men i Foraaret 1918 blev der fra britisk Side fremsat et Forslag om, at Storbritannien for en vis, ikke nøjagtig præciseret Periode, skulde stille de til de allieredes Behov nødvendige Raastoffer til Raadighed, altsaa et Tilløb til Opfyldelse af de gensidige Forpligtelser under Rekonstruktionsperioden. Medens der i Frankrig blev truffet Foranstaltninger til at opgøre, hvor stort dette Behov vilde blive, blev Tilbudet forringet derved, at Storbritannien gjorde det afhængigt af, at De forenede Stater vilde paatage sig en Del af Byrden, hvilket ogsaa fik Udtryk i den endelige Overenskomst af 30. December 1918.

Under Paavirkning af industrielle og kommercielle Kredse, der ud fra den Betragtning, at Førkrigstidens Handelstraktater ikke mere vilde svare til den økonomiske Situation under den kommende Fred, krævede disse modificerede, men vel ogsaa med Henblik paa Pariser-Konferencens Resolutioner, bestemte Regeringen sig til at nedsætte en teknisk Komité til Undersøgelse af hele Traktatspørgsmaalet saavel med Fjenderne som med de allierede og de neutrale. Denne Komité henstillede

hurtigt, at der, indtil nye handelspolitiske Retningslinier kunde udarbejdes, skulde skaffes rent Bord paa Traktatomraadet, og Regeringen besluttede den 23. April 1918, at alle franske Handelskonventioner, som indeholdt Mestbegunstigelsesklausuler eller Tarifaftaler, samt alle Traktater og Konventioner angaaende Skibsfart, Toldreglement, Handelsrejsende, Udøvelse af Handel og Industri samt endelig alle Overenskomster, der kunde hindre Iværksættelsen af en ny Handels-, Søfarts- eller Toldstatut, hvorunder Frankrig agtede at stille sig, blev opsagt. Da Hovedparten af disse Traktater imidlertid vilde udløbe eet Aar efter Opsigelsen, og en ny traktatmæssig Ordning under de givne Forhold ikke kunde forventes etableret indenfor det givne Tidsrum, besluttede den franske Regering sig til samtidig med Traktaternes Opsigelse at foreslaa, at disse skulde forlænges, enten stilliende eller ved formel Advis.

b) Toldpolitiken efter Verdenskrigen.

Overfor en stærkt ændret verdensøkonomisk Situation stod Frankrig saaledes ved Krigens Slutning toldtarifmæssig med en paa Førkrigstiden principielt hvilende Lovgivning og handelstraktatmæssig med rent Bord, og da den noget utopiske Plan om interallieret økonomisk Samarbejde, der mere hvilede paa et politisk end et økonomisk Grundlag, trods det ved Vaabenstilstanden dannede „Conseil suprême économique des Alliés“ viste sig urealisabel — i alt Fald indenfor kortere Sigt, og navnlig efter at U. S. A. paa Fredskonferencen lod forstaa, at det ikke vilde tiltræde den ovenomtalte Overenskomst af 1918 — gik Frankrig, ligesom andre Lande, sin egen Vej, ledet af Selvforsynings- og Selvforsvarstanken, til hvilken senere knyttedes den noget modstridende Kamp om Eksportmarkeder.

Krigskontrolsystemets Afvikling — herunder de særlig skabte Organers — foregik nu forholdsvis hurtigt. Efter at Dekretet af 22. Marts 1917 (om almindeligt Indførselsforbud) var blevet godkendt ved Loven af 20. Januar 1919, udstedtes nogle Dage efter et nyt Dekret, som ophævede Indførselsforbudet for visse Varer, og ved Dekreter af 13. Juni og 17. Juli 1919 gik man videre, saaledes at der kun var en mindre Liste af indførselsforbudte Varer tilbage. Den 30. December 1920 blev den administrative Beføjelse til at udstede Importforbud ophævet. Ogsaa Udførselsforbudene, der havde eksisteret siden Krigens Begyndelse, blev hurtig ophævet, idet

Dekret af 20. Januar 1919 begrænsede disse til faa midlertidige Forbud.

Den franske Toldpolitik blev nu stillet overfor tre Hovedvanskeligheder. For det første byggede Førkrigs-Toldlovgivningen med faa Undtagelser paa Vægttoldsystemet, saaledes at Efterkrigstidens store Prisstigning blev uden Indflydelse paa Tolden og en Ajourføring af Toldsatserne derfor blev paakrævet. Dernæst nødvendiggjorde Valutadepreciering i andre Lande, der virkede som en Eksportpræmie (Valutadumping), neutraliserende Modforanstaltninger, og endelig medførte Landets egen Valutadepreciering den Vanskelighed, at de i Papirfrancs opkrævede Toldafgifter langt fra sikrede Førkrigstidens Beskyttelsesmargin.

Naar den gennemsnitlige Beskyttelse i 1914 var ca. 15 % af Værdien, blev Beskyttelsen efter Krigens Tredobling af Varepriserne kun c. 5 % af Værdien, hvorved Vægttoldsatserne i nogen Grad nærmede sig statistiske Afgifter. Da de ustabile økonomiske Forhold paa den anden Side umuliggjorde en egentlig Toldrevision, greb man til provisoriske Midler, for hvilke man fandt Støtte i den ovenomtalte Lov af 1916. Det første Dekret af 14. Juni 1919 gik ud paa Supplering af Vægttoldsatserne med „surtaxes ad valorem“ efter et ret simpelt Udregningsprincip. Svarede f. Eks. en Vare til en Værdi af 500 Frcs. en Told af 60 Frcs. pr. 100 kg, og Beskyttelsen følgelig før Krigen var 12 %, vilde med en tredoblet Varepris i 1919 Beskyttelsen være reduceret til 4 %, og status quo blev da oprettet ved en Tillægsafgift paa 8 % ad valorem. Dette dobbelte Beregningssystem var imidlertid toldadministrativt set upraktisk, og man gik derfor allerede ved Dekret af 8. Juli 1919 over til Koefficientsystemet, der først ved det nu foreliggende nye Toldlovsforslag søges afløst.

Ved dette System indførtes variable Multiplikatorer, som blev kalkuleret efter Forholdet mellem de tariferede Varers Førkrigspris og deres aktuelle Pris. En Toldafgift paa f. Eks. 10 Frcs. for en Vare, hvis Værdi i 1914 var 100 Frcs., men i 1919 250 Frcs., blev multipliceret med en Forhøjelseskoefficient paa $250/100 = 2.5$, saaledes at den faktiske Told, der nu skulde betales, blev 25 Frcs. Systemet forudsætter imidlertid Ændring efter Prisfluktuationerne og er derfor vanskeligt at praktisere i en Tid med stærkt skiftende Priser. Det blev paalagt en under Finansministeriet nedsat særlig interministeriel „Commission de revision des coefficients“ at følge Prissvingningerne og give Forslag til Modifikation af Koefficienterne.

Kommissionen udførte i sin Funktionstid 1919—22 et stort Arbejde og foranledigede udstedt 65 Dekreter, der medførte Ændringer i 3294 Positionsnumre.

Af disse Dekreter skal særlig fremhæves Dekretet af 28. Marts 1921, der medførte en betydelig Forhøjelse af Maximaltarifen, idet Forskellen mellem denne og Minimaltarifen, som hidtil var 100 %, nu blev forhøjet til 300 %. Denne Lov var særlig møntet paa Lande med deprecieret Valuta, navnlig Tyskland, som ikke havde traktatmæssig Krav paa en anden Tarif, dog blev U. S. A., som ogsaa var uden Traktat, specielt undtaget, saaledes at Generaltarifen af 1910 gjaldt for dette Land. Ved Dekret af 29. Juni 1921 foretoges en almindelig Revision af Forhøjelseskoefficienterne, som blev stærkt skærpede, idet Maksimumsgrænsen, der hidtil var 3, nu blev 10, omend denne sidste Koefficient kun undtagelsesvis fik Anvendelse. Gennemsnitlig var Koefficienten mellem 3 og 4.

Foruden disse Ændringer i bestaaende Toldsatser indførtes ogsaa Ændringer og Udvidelser af Nomenklaturen med dertil svarende nye Satser ved Lov af 7. November 1919 angaaende kemiske Produkter. Disse skulde undtagelsesvis underkastes Værditold. Ligeledes skete der Ændringer i Toldtarifen i Kraft af de af Frankrig sluttede Tarifaftaler (herunder navnlig hele Mellemtarifsystemet), hvorom senere.

Da imidlertid Beskyttelsen var betinget af Forskellen mellem Produktionsprisen i Frankrig og i Udlandet, og denne Forskel ikke nødvendigvis stiger med Varernes Pris eller i samme Forhold, maatte et System som Koefficientsystemet, der, ved Toldforhøjelser proportionelle med Vareprisernes Stigning i Frankrig, a priori gik ud fra, at Aarsagerne til denne Sligning (forøgede Skatter, Arbejdsløn, Transportomkostninger etc.) var noget specifikt for Frankrig og ikke eksisterede i andre Lande, selvfølgelig blive Genstand for stærk Kritik. Saavel fra Indland som Udland fremkom der Klager, dels paa Grund af den toldmæssige Ustabilitet og dels paa Grund af den stærke Beskyttelse Systemet medførte, en Beskyttelse, der gik langt udover sin oprindelige Hensigt. Fra fransk Side hævdede man imidlertid, at dette under den økonomiske Verdenskrise i 1920—21 blev Landet til Nytte, idet det virkede som Bolværk og en haardt tiltrængt Hjælp for de under Krigen ødelagte franske Virksomheder — hvad ogsaa Handelsbalancen bar Vidne om (se Side 527).

Med Udgangen af 1922 fik Loven af 1916, der Gang paa Gang var blevet forlænget — d. 31. Decbr. 1921 dog

Aar	Indførsel Mill. Frcs.	Udførsel Mill. Frcs.	Handelsbalance Mill. Frcs.
1913.....	8 421	6 880	÷ 1 541
1919.....	35 799	11 879	÷ 23 920
1920.....	49 904	28 894	÷ 21 010
1921.....	22 067	19 772	÷ 2 295
1922.....	23 930	21 378	÷ 2 552
1923.....	32 688	30 432	÷ 2 256
1924.....	40 132	41 454	+ 1 322
1925.....	44 095	45 755	+ 1 660
1926.....	59 515	59 535	+ 20

med den af Hensyn til Handelstraktatforhandlinger vigtige Ændring, at Regeringen kunde nedsætte og ikke blot som tidligere alene forhøje Toldsatserne — Lov at udløbe, uden at nogen krævede den forlænget, idet Regeringen nemlig blev mindre og mindre tilbøjelig til at paatage sig Eneansvaret for den franske Toldpolitik. Parlamentet var derved genindsat i sine fulde Rettigheder paa Toldlovgivningsomraadet. Enhver Toldændring kunde herefter kun ske ved Lov. Man haabede, at den langsomme Parlamentsbehandling skulde medføre større Toldstabilitet og Afskaffelsen af Koefficientsystemet. Dette sidste blev dog stadig praktiseret ogsaa under det nye Regime, men det blev mere og mere aabenbart, at der maatte ske en egentlig Toldrevision. Hertil bidrog ogsaa den daværende relative Stabilitet i de indenlandske Priser.

Deputeretkammerets Toldudvalg, der allerede under Krigen havde taget Initiativet til en Undersøgelse angaaende Toldrevision efter Krigen, genoptog nu dette Arbejde, der gik ud paa en Ændring i saavel Nomenklatur som i Toldsatser. Kommissionen delte sig i flere Underkommissioner, raadspurgte Erhvervene og udarbejdede paa Basis heraf og paa supplerende Oplysninger fra Handelsministeriet en ny Nomenklatur. Koefficientsystemet foresloges bibeholdt, idet Grundtoldsatsen skulde yde det franske Erhvervsliv den permanente Beskyttelse, medens de variable Koefficienter skulde yde Kompensation for de ved Valutaforhold, Dyrtid, fiskale Byrder, Transportomkostninger o. s. v. skabte specielle Krav.

Samtidig iværksatte Handelsministeren en Enquête, idet de forskellige Erhvervsgrupper ved Cirkulære af 25. Marts 1923 blev anmodet om at udtale sig om følgende Spørgsmaal:

1. Toldnomenklaturen,
2. Toldafgifternes Paalæggelse og Fordeling (Vægttold, Værditold, Toldsatsernes Størrelse),
3. Toldafgifternes Betalingsmaade (Guldtold),

4. Særordning for de for det nationale Liv nødvendige Industrier (Nøgleindustrier etc.),
5. Forholdsregler angaaende Dumping.

Til Belysning af disse Punkter indeholdt Cirkulæret udførlige Bemærkninger, som kortelig skal anføres.

ad 1. Den siden 1892 skete industrielle Udvikling havde medført, at den gældende Nomenklatur ikke mere svarede til den aktuelle Tilstand og end ikke muliggjorde en Assimilation af de nye Varer i den eksisterende Tarif. En større Specifikation var nødvendig.

ad 2. I 1892 var som tidligere omtalt Vægttolden blevet fastslaaet som grundlæggende, og ogsaa nu udtalte Erhvervene sig til Gunst for denne. Omend der til Fordel for Værditolden talte dennes Variieren efter Priserne og den ved den skabte Mulighed for en enklere Nomenklatur, havde den dog teknisk og økonomisk store Ulemper. Teknisk set medførte den Optrækningsvanskeligheder og gav let Anledning til Toldbedragerier, og beskyttelsesmæssig kunde den blive ueffektiv paa en Tid, hvor den udenlandske Konkurrence i Form af lave Priser gjorde Afgiftsforøgelse særlig paakrævet.

Da Afgifternes Størrelse skulde fastsættes efter Erhvervsvirksomhedernes Mulighed for en rationel Produktion, og Fordelingen finde Sted efter en nøje Afvejen af Producent- og Konsumentinteresser, kunde Erhvervenes Forslag i denne Henseende selvsagt kun blive rent vejledende.

ad 3. Ved Fastlæggelsen af en ny Tarif for en længere Periode rejste der sig naturlig det Spørgsmaal, om Toldafgiften skulde fastsættes efter Francens aktuelle Værdi, eller om man for at give Tarifen større Fasthed og Stabilitet skulde kræve Tolden betalt i Guldfrancs, saaledes at en Revision af Afgifterne kunde undgaas, naar Francen nærmede sig Pariteten. En Guld-told skulde paa een Gang eliminere en af de vigtigste Aarsager til Toldens Variens efter Varens Pris og herved overflødig gøre Koefficientsystemet samt skabe Kompensation overfor de Lande, hvis deprecierede Valuta indirekte gav disse en Art Eksportpræmie. Spørgsmaalet om Guld-told havde — formentlig foranlediget af andre Landes Anvendelse af en saadan — tidligere været fremme i Frankrig, men man havde hidtil holdt fast ved Koefficientsystemet, og som det senere vil ses indeholder det endelige ny Told-lovsforslag heller ikke noget Forslag om Guld-told.

ad 4. De under Krigen indhøstede Erfaringer gjorde det paakrævet at undersøge, om Nøgleindustrierne, d. v. s. saadanne for Nationens Liv ubetinget nødvendige Industrier — i Lighed med de af England trufne Forholdsregler — skulde nyde særlig Behandling, naar det var dem umuligt at klare sig i Konkurrence fra Udlandet ved den almindelige i Tarifen fastsatte Beskyttelse. Omend en saadan Politik er teoretisk forsvarlig, viser der sig dog ikke ringe Vanskeligheder med Hensyn til Definitionen og Begrænsningen af Begrebet Nøgleindustrier.

ad 5. Allerede Loven af 1910 indeholder Bestemmelser om Dumping, idet det i § 3 bestemmes, at der ved Dekret kan paalægges de Varer, som i Oprindelses- eller Afsendelseslandet („pays d'origines ou de provenance“) direkte eller indirekte nyder en Eksportpræmie, en Kompensationsafgift lig den nævnte Præmies Beløb.

Ved denne generelle Formulering mente den franske Regering at være dækket i alle Tilfælde af Dumping, og Handelsministeren anførte, at det havde vist sig tilstrækkeligt at henvise til Loven for at faa de Lande, der ydede deres Eksportindustri Præmier eller Subsidier, til at inddrage disse. Men man ønskede dog tillige Erhvervenes Udsagn om, om de anser Bestemmelserne for tilstrækkelige, eller om de burde kompletteres.

Vanskeligheder rejser sig imidlertid her, ligesom ved Beskyttelsen af Nøgleindustrier, ved Definitionen af Begrebet „Dumping“.

Paa Grundlag af de indhentede Oplysninger blev Handelsministeriet i Stand til at udarbejde en ny Nomenklatur og gik derefter i Gang med Fastsættelsen af de nye Toldafgifter, hvorom det ved et andet Cirkulære af 5. Juni 1925 atter indhentede Udtalelser fra de forskellige Erhverv.

Ogsaa Parlamentet beskæftigede sig paa sin Side med Toldspørgsmaalet. Foruden Fortsættelse af den af Toldudvalget paabegyndte Enquête blev der saavel i Deputeretkammeret som i Senatet rettet Interpellationer til Regeringen angaaende hvilken Told- og Traktatpolitik den agtede at føre. Regeringen svarede med Fremlæggelse af et Lovforslag af 21. November 1924 om en af Hensyn til Traktatforhandlinger partiel Toldrevision, som dog aldrig blev til Lov. Et nyt Fald i Francen havde atter gjort en Ændring i Toldsatserne nødvendig, og ved Loven af 6. April og 14. August 1926 blev Vægttoldsatserne med enkelte Undtagelser Genstand for to foreløbige generelle Forhøjelser paa 30 %¹⁾.

Den i Frankrig — ligesom i andre Lande — stadig herskende økonomiske Ustabilitet, i Særdeleshed Francens Svingninger i 1926, vanskeliggjorde imidlertid Arbejdet paa en ny Toldtarif beregnet paa en længere Aarrække. En delvis Revision af den gamle Tarif vilde let føre til Brud paa den lige Fordeling af Afgifterne, ligesom den gamle Tarif var lidet egnet som Traktatforhandlingsgrundlag i en Tid, hvor det gjaldt om at modarbejde den i en Række Lande indførte stærke Specifikation i Tariferne, samtidig med at man skabte sig nye Afsætningsmarkeder. Hertil kom Koefficientsystemets Vilkaarlighed, Frankrigs Finansnød og de specifikke Forhold, som Rekonstruktionen af de under Krigen ødelagte Virksomheder, Elsass-Lothringens Indlemmelse i Frankrig og Skabelsen under

¹⁾ Efter de ved den økonomiske Verdenskonference i Genève i Maj 1927 foreliggende Oplysninger angives Toldbeskyttelsen i Frankrig i 1925 for samtlige Varer til mellem 9—31 %, for Industrivarer alene til 21 %; men i 1926 har der, som ovenfor nævnt, fundet Toldforhøjelser Sted, saaledes at Beskyttelsen nu er større.

og efter Krigen af nye Industrier, der udrustet med den mest moderne Teknik og heraf følgende store Kapacitet, havde Krav paa i størst mulig Udstrækning at faa sikret det indenlandske Marked, i Særdeleshed naar de udenlandske Markeder blev lukket af.

Ledet af dette tredobbelte Formaal: at skabe Beskyttelse for den indenlandske Produktion (herunder Forholdet mellem Landbrugs- og Industribeskyttelse, d. v. s. Genoprettelse af den beskyttelsesmæssige Ligevægt mellem de to Erhverv, idet Forholdet efter Krigen var forrykket i Landbrugets Disfavør; dog maatte Beskyttelsen afbalanceres under Hensyntagen til Konsumentinteresserne), at forøge Statskassens Indtægter og endelig at tilvejebringe et Traktatforhandlingsmiddel fremsatte Regeringen i Foraaret 1927 sit nye Toldtarifforslag.

Dette Forslag, hvorefter Koefficientsystemet bortfalder, bygger som hidtil paa Dobbelttarifsystemet med Maksimal- og Minimumstarif. Da denne sidste er tænkt som Modydelse ved Traktatforhandlinger, maa det formentlig være Meningen at opgive Mellemtarifsystemet (jfr. nedenfor). Der skal under Forhandlinger rent undtagelsesvis kunne træffes Aftale om Nedsættelse under Minimalkolonnen. Den ny Nomenklatur er langt mere detailleret og specialiseret, idet den indeholder 1750 Løbenumre mod 654 i Loven af 1892, og mange af Tarifsatserne har været Genstand for en betydelig Forøgelse. Ogsaa en Række Varer af aktuel Interesse for dansk Udførsel til Frankrig rammes af Forhøjelserne.

Af Forslagets enkelte Paragrafer bør navnlig fremhæves § 2 angaaende Tilpasningen af Toldsatserne i Forhold til en gros Pristallet.

Da Afskaffelsen af Koefficientsystemet gør det nødvendigt paa anden Maade at sikre sig mod Pris- og Valutasvingninger, og da der, som ovenfor omtalt, ikke var stærk Stemning for Guld-told, er Regeringen gaaet den Vej at foreslaa Toldafgifterne reguleret (forhøjet eller nedsat) hvert Kvartal ved Dekret — og paafølgende Godkendelse af Parlamentet — alt eftersom der foreligger Stigning eller Fald i Engrospriserne, dog kun forsaavidt Prisdifferencen i Forhold til det foregaaende Kvartal er mindst 20 %. Endvidere er der foreslaaet fastsat en Grænse for Reduktionerne, idet disse ikke maa overstige 60 % af de i Tarifen nu fastsatte Satser. Valget af Engrospriserne som Beregningsgrundlag er sket ud fra den Betragtning, at disse er mere følsomme end Detailpriserne.

Toldlovsforslaget, som har mødt Protest fra adskillige

fremmede Landes Regeringer, naaede ikke at blive gennemført, inden Samlingen sluttede. Derimod lykkedes det den franske Regering i den i August 1927 med Tyskland afsluttede Handelstraktat at faa indføjet i en Tarifaftale flere af de i Toldlovsforslaget optagne nye Toldsatser, som herefter i Henhold til Lov af 27. Juli 1927 ved Dekreter af August s. A. er indgaaet i den franske Toldtarif, et Forhold, der navnlig har medført Toldforviklinger med U. S. A.

c) Handelstraktatpolitiken efter Verdenskrigen.

Som allerede nævnt opsigde Frankrig den 23. April 1918 med ét Slag samtlige sine Handelstraktater, dog saaledes, at disses Varighed foreløbig forlængedes enten stiltiende eller ved formel Advis. Hensigten hermed var jo at stille Regeringen frit i en Tid, hvor Frankrig efter Verdenskrigen skulde søge Handelsforbindelserne genoptaget med et fuldstændig forandret Europa, et Forhold, som man mente krævede nye Forhandlingsmidler. Hertil kom, at der indenfor visse Kredse var en Tendens henimod at foretage en Indskrænkning i Anvendelsen af Mestbegunstigelsesklausulen, som ansaas for at være i Strid med Landets Interesser. De klassiske Argumenter mod den ubetingede Klausul blev ført i Marken, nemlig dels at det ved denne skabte Tilsagn om Ligebehandling hyppigt svækkedes ved Manglen paa materiel Reciprocitet, dels ved at Klausulens reelle Indhold var afhængigt af, hvad andre Lande opnaaede samt endelig ved at, ihvorvel Klausulen var en Garanti mod Fortrinsbehandling af tredie Land, var den samtidig en Hæmsko paa yderligere Begunstigelser, selv mod Kompensation, da disse, hvad enten de ses i Relation til den ydende eller nydende Part, uden Vederlag vilde komme alle mestbegunstigede Lande til Gode. Et saadant System, sagde man, kan være tilraadeligt i normale Tider, men er forkasteligt i en Tid med uligevæglige økonomiske Forhold.

Foruden Begrænsningen i Anvendelsen af Mestbegunstigelsesklausulen opstod ogsaa Tanken om at gøre Mestbegunstigelsen betinget af Reciprocitet. Endelig ansaas det tidligere Dobbelttarifsystem (Maksimal-Minimaltarif) heller ikke for at være tilstrækkeligt som Forhandlingsbasis, da Erfaringen jo havde vist, at man kunde blive nødsaget til at give Nedsættelser under Minimumstarifen.

Uden at fastlægge nye handelspolitiske Principer ad statutmæssig Vej tilvejebragtes ved Loven af 29. Juli 1919 et andet

Traktatforhandlingsgrundlag. Regeringen bemyndigedes til — mod Modydelser — for en begrænset Tid at tilstaa fremmede Lande Nedsættelser i Generaltarifen i Form af procentvis Nedsættelse af Marginen¹⁾ mellem Maximal- og Minimaltarifen („negociers entre les deux tarifs“). Saadanne Aftaler kunde foreløbig sættes i Kraft ved Dekret, men skulde straks forelægges Parlamentet til Godkendelse, hvis det var inde, og ellers i den følgende Samling. Medens saaledes Regeringen under 1892—1910 Ordningen kun havde to Tarifer til Raadighed, fik den Mulighed for at forhandle om en Mangfoldighed af Tarifer, idet der var teoretisk Mulighed for at skabe en ny Tarif ved hver Traktatafslutning. Og med Generaltarifens Forhøjelse i 1921 in mente var Forhandlingsmarginen bred²⁾.

Som det vil bemærkes gør Ordningen af 1919 intet Indgreb i Toldautonomen, da Parlamentet til enhver Tid kan ændre de i de to Tarifer fastsatte Satser, og kun den i hver Traktat fastsatte Procentsats bliver staaende, saa længe den paagældende Traktat er i Kraft. Ligeledes bemærkes, at Loven af 1919 er tavs med Hensyn til selve Principerne for den fremtidige Handelspolitik, idet den ikke udelukker Tilstaaelse af Mestbegunstigelsesklausulen saa lidt som Minimumstarifen.

Udrustet med dette Middel gik den franske Regering til nye Traktatforhandlinger med Lande med de mest forskelligartede handelspolitiske Systemer og mødte de deraf opstaaende Vanskeligheder.

Allerede Bestræbelserne for at begrænse Mestbegunstigelsen overfor det første Land, med hvilket man forhandlede, gjorde, at dette følte sig ringere stillet end de Lande, som i Kraft af gamle Traktater nød almindelig Mestbegunstigelse i Frankrig. Denne Tilstand var vel kun tænkt som midlertidig, idet alle de gamle Traktater med Tiden skulde afløses af nye, men Mellemtilstanden virkede præjudicerende. Paa den anden Side kunde Frankrig næppe vente selv at opnaa almindelig Mestbegunstigelsesstilling hos den paagældende Medkontrahent, hvad der indeholdt en stor Fare for den franske Handel.

¹⁾ Ved Dekret af 6. Oktober 1926 er dette ændret til procentvis Reduktion af Maximaltarifen, en Ændring der dog ikke betyder nogen reel Forandring i Traktatpolitikken, men kun har til Formaal at lette Toldens Beregning.

²⁾ Til Illustrering af dette System kan følgende Eksempel tjene. Er Maximaltolden for en Vare 1000 Frcs. og Minimaltolden 250, kan der paa Maximaltolden ydes en procentvis Nedsættelse, f. Eks. 50 %, paa Forskellen (750) mellem de to Toldsatser = 375. Den faktiske Toldsats bliver da $1000 \div 375 = 625$ Frcs.

Overfor Lande med Enkelttarif, hvis Satser ved Traktatforhandling kunde nedsættes uden Grænse, stod Frankrig med sin paa Forhaand fastlagte Minimumstarif, og Følgen var, at det Land, som opnaaede Tilsagn om den franske Minimal-kolonne, var mindre interesseret i et almindeligt Mestbegunstigelsestilsagn, medens Frankrig uden dette var udsat for, at Konkurrenter senere opnaaede specifikke Nedsættelser. Endvidere vilde fransk Krav om Nedsættelse af et andet Lands Enkelttarif møde Modkrav om Nedsættelse i Minimumstarifen.

En Gennemgang af Traktatforhandlingerne med de enkelte Lande vil da ogsaa vise, at Frankrig maatte kæmpe sig igennem med en Kombination af ny og gammel Praksis.

I første Række gik Forhandlingerne naturligvis ud paa at faa Traktater med de nyskabte europæiske Stater, nemlig Tsekoslovakiet, Finland, Estland, Polen og Letland, som erhvervede Tilsagn om Minimaltarif og Mestbegunstigelse for nogle Varer samt Mellemtarif for andre Varer, mod at Frankrig paa sin Side fik Mestbegunstigelse for alle sine Varer i de paa-gældende Lande.

Dernæst sluttedes Konventioner med Spanien og Canada, der er af noget anden Karakter, idet de i højere Grad er materielle Reciprocitetsaftaler, og hvoraf navnlig den spanske af 1922 kan tjene til Belysning af konstruktiv Handelspolitik.

Spanien havde vel to Tarifer, men til Forskel fra Frankrig kunde Spanien give Nedsættelser under 2den Kolonne, saaledes at Frankrig i videst Udstrækning maatte søge at faa Tarifaftalerne suppleret med Mestbegunstigelse. Forhandlingerne endte med, at Spanien fik Tilsagn om Minimumstarif (d. v. s. laveste Satser, altsaa Mestbegunstigelse) for 387 Varer (Levnedsmidler, Raa-stoffer og Halvfabrikata og færdige Varer) og for Hovedparten af de øvrige Varer (c. 300) Nedsættelser fra 50 til 90 % af Forskellen mellem Maximal- og Minimaltarifen. Frankrig opnaaede paa sin Side i Spanien dels listemæssig Nedsættelse i 2den Kolonne og Mestbegunstigelse for 313 Varer, dels Tilsagn om 2den Kolonne for alle andre Varer samt endelig Mestbegunstigelse for en Række Varer (835). Da den spanske 2den Kolonne gennemgaaende var højere end den franske Minimumstarif, vilde en simpel Udvikling af Minimumstarifer ikke yde reel Ligebehandling, og Etablering af en vis materie-Reciprocitet opnaaedes da ved ovennævnte Frankrig ydede Nedsættelse i den spanske 2den Kolonne. Traktaten, der er der første rene Type i større Stil paa den franske Efterkrigs handelspolitiske Princip, fik navnlig et for fransk Handel gunstig

Resultat, idet Handelsbalancen overfor Spanien i Modsætning til før Krigen nu blev positiv. Ogsaa Spanien opnaede forøget Afsætning i Frankrig af Vin, Frugter etc., men da Traktaten viste sig i udpræget Grad at være i Frankrigs Favør, og Spanien tilmed ønskede sig frigjort for sit tidligere udviklede System med Toldnedsættelser og Bindinger og sin Politik ført over paa Tilsagn om Mestbegunstigelse for visse Varer samt Tilsagn om 2den Kolonne for Resten, opsagde Spanien Traktaten i 1926. De nye Forhandlinger førte til en Tillægskonvention af 14. August 1926, hvorefter Spanien fik udvidet sin Liste for Varer under fransk Minimaltarif (Mestbegunstigelse), men gav Afkald paa den tidligere visse Varer indrømmede Mellemtarif, medens Frankrig opgav sine specifikke Toldbegunstigelser mod Mestbegunstigelsesliste dannet ved Sammensmeltning af den tidligere specifikke Begunstigelsesliste og den tidligere Mestbegunstigelsesliste med enkelte Undtagelser (6 Positioner), for hvilke sidste Frankrig dog skal nyde de Begunstigelser, som Spanien herefter maatte yde noget Land eller herfor forny tidligere givne Begunstigelser udover 1. April 1927. Endvidere beholdt Frankrig den spanske 2den Kolonne for Resten af sine Varer. Som det vil ses danner denne Tillægskonvention Epoke i saavel fransk som spansk Handelspolitik, idet den er et Led henimod Spaniens Generhvervelse af Toldautonomien og Frankrigs Opgivelse af Mellemtarifen.

Endvidere har Frankrig sluttet Traktater med nogle af sine allierede fra Verdenskrigen, nemlig Belgien, Grækenland og Italien.

Med Belgien sluttedes en Konvention af 1923. Ogsaa her rejste der sig Vanskeligheder paa Grund af de to Landes forskellige Systemer, idet Belgien vel havde Dobbelttarif, men i Modsætning til Frankrig kunde give Nedsættelser under Minimumstarifen. Resultatet blev — delvis vel af politiske Hensyn, 3: Belgiens Indsats i Verdenskrigen — at Belgien opnaede Mestbegunstigelse (altsaa Minimumstarif) i Frankrig for alle sine Varer og Toldnedsættelser — væsentlig ved Reduktion af Koefficienterne — for visse Varer samt for faa Varer Ophævelse af Koefficient eller Ændring af Værditold til Vægttold. Frankrig fik ligeledes paa sin Side almindelig Mestbegunstigelse i Belgien for alle sine Varer og Toldbegunstigelser for 267 Varer, enten i Form af Nedsættelse eller Ophævelse af Koefficienter eller Nedsættelse i Satser eller Ændring fra Værditold til Vægttold. Endelig fastsættes for begge Lande særlige Afgifter for visse Varer, der stammer eller kommer fra

Lande, der ikke nyder Minimumstarifen i de to Lande. Hensigten med denne sidste Ordning er at undgaa, at tyske Varer falskeligt indføres til et af de to Lande. Som det vil ses, er Traktaten med Belgien lidet præget af Loven af 1919 og er ved generel Ydelse af Mestbegunstigelse og Toldkonsolidering formentlig om ikke i Strid med den nye Lovordnings Bogstav saa dog med dens Aand. Traktaten blev imidlertid forkastet af Belgien. I Stedet sluttedes i 1924 en „modus vivendi“ med mere begrænsede Lister. Hertil føjedes senere Tillægsaftalerne af 1925 og 1926.

Med Grækenland, der ligesom Frankrig opsagde alle sine gamle Traktater, sluttedes først en midlertidig Aftale af 1924, der blev afløst af en endelig Konvention af 1926. I denne fik Grækenland Tilsagn om Minimumstarif (d. v. s. de til enhver Tid laveste autonome eller konventionelle Satser, altsaa Mestbegunstigelse) samt — mod Frankrigs almindelige Princip om Ikke-Konsolidering af Afgifter — Tilsagn om Ikke-Forhøjelse ad administrativ Vej for Vin, Likører og Uldtæpper, medens Frankrig forbeholder sig sin Fortrinsret med Hensyn til den ny Toldtarif; dog skal Grækenland i Tilfælde af, at det anser eventuelle Forhøjelser for altfor store, have Ret til at kræve nye Forhandlinger.

Med Italien afsluttedes først en „modus vivendi“ (af 1922), hvis Hensigt var at genoprette en vis Ligevægt mellem de to Landes Tarifpolitik, indtil en endelig Traktat kunde afsluttes. Den af de to Lande førte Toldpolitik havde fuldstændig forrykket det Forhold, der var skabt ved den gamle Traktat af 1898. Frankrig opnaede den italienske Konventionaltarif plus Mestbegunstigelse samt specifikke Toldbegunstigelser for c. 140 Varer. Italien fik til Gengæld fransk Minimumstarif plus Mestbegunstigelse samt Løfte om, at den franske Regering ved Dekret skulde nedsætte Forhøjelseskoefficienten for en Række Varer af Interesse for Italien, altsaa som det vil ses atter et Skridt — omend vel dikteret af politiske Hensyn — til Siden fra Loven af 1919. Aftalen blev senere suppleret med en Specialaftale af 1923 for Silke og Silketøjer samt en Tillægs-konvention af 1926 og en Noteveksling af s. A. Det karakteristiske ved de sidstnævnte to Ordninger er, at visse italienske Varer fritages for de franske generelle Toldforhøjelser i 1926 paa 30 %.

Endelig skal til Slut omtales Frankrigs Handelstraktatforhold til de tidligere fjendtlige Magter: Østrig, Tyrkiet, Ungarn og Tyskland.

Forholdet til Østrig maa ses i Forbindelse med den under Folkeforbundets Auspicier foretagne Aktion til Genrejsning af Østrigs Finansforhold. Da Østrig i Henhold til Saint-Germain-Fredstraktaten var bundet til ensidig Mestbegunstigelse overfor Frankrig, bødede Frankrig, der saa med Velvillie paa Saneringen af Østrigs økonomiske Forhold, herpaa ved ved Dekret af 10. Februar 1923 at tilstaa Østrig — for faa Varer af særlig Interesse for Østrigs Eksport — Minimumstarif eller Reduktionen mellem 25 og 75 % af Forskellen mellem Maximal- og Minimaltarifen, en Ydelse, der fremkaldte Protest, idet der herved var ydet ensidige Begunstigelser til et Land i Strid med Loven af 1919, der kun tillod Ydelse mod tilsvarende Genydelser. Hertil kom, at Ydelser til et Land som Østrig med deprecieret Valuta delvis vilde undergrave Forhøjelserne i Maximaltarifen ved Dekretet af 28. Marts 1921. Ved Konventionen af 22. Juni 1923 blev Forholdet ordnet, saaledes at Østrig for visse Varer fik fransk Minimumstarif (indenfor et vist Kontingent) og Reduktionen paa Marginen mellem de to Tarifer (samt Tilsagn om for disse Varer at faa samme Behandling som Czekoslovakiet og Ungarn), mod at Frankrig fik Tilsagn om Mestbegunstigelse i Østrig for alle sine Varer dels med Hensyn til Told, dels med Hensyn til Importforbud samt Tarifaftale for visse Varer. En Tillægsaftale af 1924 forøgede Antallet af de tarifaftalte Varer for de to Lande.

Forholdet overfor Tyrkiet blev ordnet ved Lausanne-traktaten af 24. Juli 1923, hvorefter Frankrig ligesom de andre kontraherende Magter fik Tilsagn om den tyrkiske Toldtarif af 1916 (med nærmere fastsatte Forhøjelseskoefficienter) mod, at Tyrkiet til Gengæld faar Mestbegunstigelse. Ved en Tillægsaftale af 1924 præciseres Tyrkiets Ret til Mestbegunstigelse for visse Varer samt — med Undtagelse af Vin — for de øvrige Varer til Minimumstarif plus Forhøjelse af 50 % af Forskellen mellem Maximal- og Minimumstarifen.

Med Ungarn afsluttedes en Konvention af 1925 med Tillægskonvention af 1926, begge efter Systemet med Kombination af fransk Minimal- og Mellemtarif.

Som allerede nævnt var Tyskland ved Fredstraktaten bundet til ensidig Mestbegunstigelse overfor de allierede (herunder Frankrig) indtil 10. Januar 1925. Da Frankrig saaledes efter dette Tidspunkt vilde være uden traktatmæssig Ret i Tyskland, blev der i Oktober 1924 indledet Forhandlinger om en Handelstraktat. En af de væsentligste økonomiske Interesser, Frankrig skulde sikre sig, var paa den ene Side dets For-

syning med Kul og Koks, paa den anden Side dets Afsætning i Tyskland af fransk Støbejern og Staal (navnlig elsass-lothringsk Jern, som ligesom andre Varer i Henhold til Versaillestraktaten skulde indgaa frit i Tyskland indtil 10. Januar 1925). Hertil kom det særlige Forhold med Saardistriktets Indlemmelse fra 1925 i fransk Toldomraade. Under Hensyn til de store Interesser, der for begge Lande stod paa Spil, og det politiske Forhold Landene imellem, blev Forhandlingerne naturligt langvarige og besværlige. Den 10. Januar 1925 blev overskredet, uden at man naaede til et Resultat. Først i Februar kom en Noteveksling i Stand, der dels tog Sigte paa en provisorisk Ordning for c. 9 Maaneder, dels paa Principerne for en endelig Traktat. For Saaromraadets Vedkommende blev delvis sluttet Aftaler af 11. Juli 1925 (som dog blev forkastet af den tyske Rigsdag) og 5. August 1926, som senere blev suppleret med en Tillægsaftale af 6. November 1926. Herved sikredes Toldfrihed eller Toldlempelser — indenfor visse Aarskontingenter — for visse Varer fra Saaromraadet til Tyskland eller for visse tyske Raastoffer og Færdigfabrikata til Saaromraadet. Navnlig toldfri Indførsel til tysk Toldomraade for Saarjern var af Betydning og maa ses i Forbindelse med den d. 6. Juni 1925 afsluttede private Overenskomst mellem tyske og franske Jernindustriorganisationer. Ved en foreløbig Handelsaftale af 12. Februar 1926 opnaaede Frankrig en begrænset Mestbegunstigelsesliste i Tyskland, mod at Tyskland for visse Varer fik enten Minimumstarif eller Reduktion i Maximaltarifen i Frankrig. For nogle af de to Landes Varer var endvidere fastsat Kontingenter. Ved Tillægsaftaler af 8. April og 5. August 1926 faar Frankrig forhøjet sit Kontingent for friske Grøntsager og blev fritaget for Kontingent for en Række af de hidtidig kontingenterede Varer, medens Tyskland til Gengæld fik sine Lister udvidet. Endelig d. 17. August 1927 lykkedes det at faa en egentlig Handelstraktat — omend af provisorisk Karakter — i Stand mellem Frankrig og Tyskland. Frankrig yder herefter Tyskland Tilsagn for de vigtigste Varer om Behandling efter Minimumstarif (for enkelte Varer dog kun for et vist Kontingent, for andre vel uden Kontingent, men efter en ny aftalt Minimumstarif, der som ovenfor nævnt er blevet lovfæstet) eller Mellemtarif plus Mestbegunstigelse i begge Tilfælde. Til Gengæld opnaar Frankrig i Tyskland Tilsagn om særlig Tarifafale plus Mestbegunstigelse for visse Varer og listemæssig Mestbegunstigelse for andre Varer. For fransk Vin er endvidere fastsat Kontingent.

Foruden de ovennævnte egentlige Handelskonventioner har Frankrig afsluttet en Række enten midlertidige Aftaler eller korte Konventioner eller Notevekslinger, saaledes med Norge, Portugal samt nogle exotiske Stater som Guatemala, Haïti, San Salvador, Nicaragua og Siam (her dog en veritabel Traktat).

Som det fremgaar af de hidtil afsluttede Traktater, har Frankrigs Handelstraktatpolitik efter Krigen i det store og hele været baseret paa Loven af 1919, som tilstræbte Begrænsning i Anvendelse af Mestbegunstigelsesklausulen og i Ydelse af Minimumstarifen og i Stedet søgte at give Mellemtarifer. Til Gengæld har Frankrig fordret fuld Mestbegunstigelse i de Lande, som praktiserede en saadan Politik, ud fra den Betragtning, at Ækvivalent i Koncessioner maatte medføre den indenfor hvert Lands System mulige bedste Behandling.

Den bedste Behandling bestod i Frankrig i

- 1) Tilsagn om Minimumstarif for et begrænset Antal Varer eller med andre Ord Mestbegunstigelse for disse Varer, da Frankrig ikke ved Traktat kan yde Nedsættelser under Minimumstarifen.
- 2) Tilsagn om Mellemtarif.

At gennemføre dette Princip i sin Renhed har som paavist ikke været muligt, navnlig var jo Belgiens Tilsagn om Minimumstarif for alle Varer fuldstændig i Strid med 1919-Princippet. Hertil kommer, at efterhaanden som Antallet af Traktater stiger, indvikles Frankrig — ligesom Spanien — i et System med en Række Tarifer, saa at den rent administrative Udførelse af Systemet er meget vanskelig, et System, som har sit Forsvar som ekstraordinært Midde! under ekstraordinære Forhold.

Ved det nye Toldlovsforslag, der er beregnet paa mere normale Forhold, søger Frankrig da ogsaa at komme tilbage til det gamle System før Krigen. I Motiverne hedder det saaledes, at de to Tarifer ikke er Forhandlingstarifer. Ydelsen af Minimumstarifen, der efter Frankrigs Mening er saa moderat, at den ikke kan nedsættes, skulde være tilstrækkelig Koncession mod andre Landes laveste Tarifer, eller — hvis disse Landes Tarifniveau ligger højere end den Beskyttelse, Frankrig sætter overfor deres Varer — Konventionaltarifen, som sænker dette Niveau. Undtagelsesvis skal der dog ligesom i 1892—1910 kunne gives Nedsættelser i Minimaltarifen, naar denne

overstiger den nødvendige Kompensation i Forhold til andre Landes Produktionsbetingelser, eller den medfører en uretfærdig Hindring for Vareudvekslingen med Frankrig.

Endvidere hedder det, at omend Anvendelsen af Dobbelttarif er vanskelig forenelig med Ydelse de jure af Mestbegunstigelsesklausulen, kan Frankrig i det mindste yde Mestbegunstigelse de facto og i en saadan Udstrækning, at intet Traktatland skal have Grund til at klage over Diskrimination, ligesom det ogsaa som hidtil kan yde Mestbegunstigelse for de Varer, der virkelig er af Interesse for det paagældende Land.

Kildemateriale: C. J. Gignoux: *L'après guerre et la Politique Commerciale* (Paris 1924); Pierre L'hoste: *Pourquoi et comment la France doit reviser son tarif douanier* (Paris 1925); *Revue d'Economie politique* (1923, 1924); *Tarif des Douanes* (1925); *Projet de loi portant revision du tarif général des douanes* (Paris 1926); Henri Falcoz: *Rapport fait au nom de la commission des douanes et des conventions commerciales* (Deputeretkammerets Udvalgsbetænkning 1927); J. B. Essen: *Die Politik des auswärtigen Handels* (Stuttgart 1925); Franz Eulenburg: *Neue Grundlagen der Handelspolitik* (München und Leipzig 1925); *League of Nations Treaty Series*; *Franske Handelstraktater*; *Fransk Handelsstatistik*.
